

Religion

Er det å ha en bestemt religion en viktig ting, eller er det av større betydning å leve den?

Kanskje tilhører en person den beste religion i verden, han lever ikke etter den, men han tilhører den. Han sier at han er muslim, kristen eller jøde. Han er sikker på at det er den beste religionen, men samtidig bryr han seg ikke om å leve den. Han bare tilhører den, og tror at alt som er nødvendig er å tilhøre en av de anerkjente religionene. Mennesker av alle religioner har fått det til å synes slik, på grunn av sin entusiasme og gjennom sin misjon i livet. De har gitt spesielle goder til dem som tilhører en spesiell religion. De sier at den kjensgjerning alene at man tilhører den, vil frelse en på dommens dag, mens de andre, til tross for sine gode gjerninger, vil gå fortapt. fordi de ikke tilhører denne spesielle religionen. Dette er en tanke som er skapt av mennesker, ikke av Gud. Gud er ikke far for en enkelt sekt. Gud er far for hele verden, og vi har alle rett til å kalles Hans barn, om vi er verdige eller ikke verdige. I virkeligheten er det menneskets holdning til Gud og til sannheten som kan bringe ham nærmere Gud, alle sjelers ideal. Og hvis denne holdningen ikke er utviklet, så lykkes han ikke i å leve religionen uansett hvilken religion han tilhører. Derfor er det som viktig i livet å prøve å leve den religionen en hører til eller respekterer eller som man tror er ens religion.

Men en må alltid være klar over at religion har en kropp, en ytre form, og en sjel. Hvis du berører kroppen, kan du komme i kontakt med sjelen, men hvis du berører sjelen, kommer du i kontakt med alle kroppene, de enkelte lemmer. Disse utgjør til sammen kroppen av religionen, den religionen som er Alfa og Omega, som var og er og alltid vil være. Derfor er striden om ”jeg har rett og du har urett”, helt unødvendig i religionsspørsmål. Vi vet ikke hva som bor i menneskehjertet. Om han utad ser ut til å være jøde, kristen, muslim eller buddhist, er vi ikke dommer over religionen, for hver enkelt sjel har sin spesielle religion, og ingen andre har rett til å dømme den. Det kan for eksempel være en person som synes svært enkel, som tilsynelatende ikke tror på Gud eller er from eller rettroende, han kan ha en religion gjemt i sitt hjerte, og dette kan ikke alle forstå. Og kanskje det er en person som er høyt utviklet, men i hans ytre fremstår han i folks øyne som helt motsatt av deres måte å betrakte tingene på, og de vil kanskje beskylte ham for å være en materialist eller en ikke-troende eller en som er langt fra Gud og sannheten. Og så viser det seg at det ytre noen ganger bare er en illusjon, bak ligger det skjult den dypeste religiøse hengivelse og de høyeste idealer, som vi ikke kjenner til.

For en sufi er det derfor best å respektere mennesket, hans tro, ideal og måte å betrakte livet på, uansett om dette avviker sterkt fra hans egen måte å se det på. Når denne ånd av toleranse er utviklet, vil den frembringe et fellesskap som er religionens essens og det verden ønsker i dag.

Ideen ”du og jeg er forskjellige, din religion er annerledes og din tro er annerledes enn min”, vil ikke forene oss, den vil bare splitte menneskeheten. De som bruker sin sterke tro på sin egen religion som unnskyldning for å såre en annens følelser og splitter menneskeheten, som har samme opphav og samme mål, misbruker religionen, uansett hvilken tro de har. Budskapet, uansett når eller hvor det kom til jorden, var ikke bestemt for en spesiell del av menneskeheten; det kom ikke bare for å vekke noen få som tok imot troen og budskapet, eller til en spesielt kirkesamfunn. Nei, alle disse tingene kom til etterpå. Regnet faller ikke bare i ett bestemt land, solen skinner ikke bare i ett bestemt land. Alt som kommer fra Gud er for

alle sjeler. Hvis de er verdige, fortjener de det, det er deres belønning. Hvis de er uverdige, har de enda mer bruk for det. I sannhet, velsignelse kommer til alle sjeler, for hver enkelt sjel, uansett tro, tilhører Gud.

(Teksten kan brukes i forbindelse med Universal worship)